

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

L'orgull és la qüestió

La història. Beirut, Líban, avui. Toni, cristià libanès, rega plantes al balcó i mulla Yasser, palestí refugiat que l'insulta ferint el seu orgull, així Toni reclama disculpes, però Yasser s'hi nega i van a judici.

Les formes. Insultar: ofendre amb paraules o actes ultratjosos, diu el Diccionari Manual de la Llengua Catalana. Per la seva banda, el filòsof alemany Arthur Schopenhauer a *El arte de insultar* (Alianza Editorial) avisa que "El

tipo de orgullo más barato es el orgullo nacional". D'això va *El insulto* (L'insult), melodrama familiar i judicial que posa el dit a la nafra dels orgulls i ofenses nacionals entre ciutadans enfrontats per allò d'una guerra civil, tan ideològica com mortífera. El tarantinià

Ziad Doueiri (Beirut, 1963) enllesteix un combat dialèctic, per moments físic i directe al plexe solar, sobre la necessitat d'oblidar ofenses i la capacitat de comprendre els silencis. Sona fàcil. És el cas. *El insulto* apel·la a la complicitat democràtica i humana, sobretot social, pel que fa a allò tan fàcil de dir, com difícil de fer: passar pàgina. El melodrama s'estructura en seqüències intimistes i en reiteratives

desavinences conjugals que allarguen innecessàriament un debat ja sentenciat abans de començar. Ben mirat, *El insulto* seria el prototipus libanès d'allò que els ianquis de Hollywood es van inventar amb *Doce hombres sin piedad* allà pel 1957: que enllà de la Llei i de la Justícia supremes, la qüestió va de psicologies humanes a peü de carrer. Tot i representar un conflicte cent per cent libanès i palestí, *El insulto*

s'expandeix al llarg i ample de la geografia global. La qüestió és l'orgull, i passar d'ell. Com diu el filòsof Schopenhauer, qui està posseït per l'orgull nacional revela que té dèficit de característiques individuals per poder estar-ne orgullós, aleshores les bus-

ca en l'orgull de pertànyer a la tribu. Tan lluny, tan a prop.

El fons. Cal saber oblidar i posar-se en el lloc de l'altre.

La imatge. El libanès Toni ajudant el seu enemic palestí Yasser que no pot posar en marxa el cotxe.

La frase. 'No podemos cambiar el pasado' etziba l'advocat acusador. Per tant, podem canviar el futur.

La recomanació. Cinèfils interessats en films del Segon Món que explica el Primer ídem.

El insulto

Director:

Ziad Doueiri.

Intèrprets: Adel Karam, Kamel El Basha, Camille Salameh. Líban-França-Bèlgica-Xipre, 2017. 110'. Funatic Lleida.